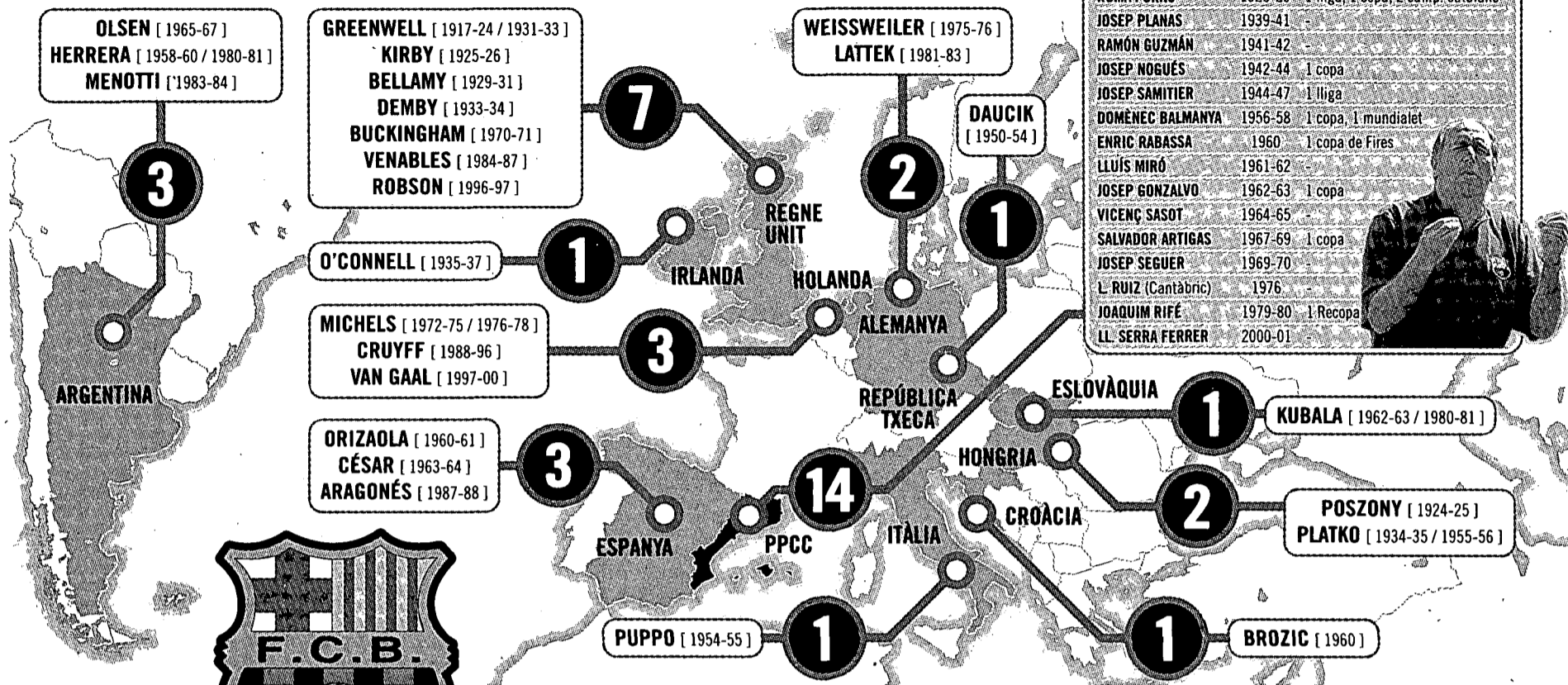

TOTS ELS ENTRENADORS DEL BARCELONA

La decepció és a casa

➤ Els tècnics «de la casa» com Rexach han tendit a ser subestimats i criticats

➤ César, Kubala, Rifé o Artigas tampoc no van tenir gaire fortuna com a tècnics

Samitier i Fornas són els únics entrenadors catalans que han guanyat la lliga

DAVID COLOMER
Barcelona

Carles Rexach, com a tècnic de la casa que és, deu patir una mena de persecució del destí que es remunta a cinquanta-set anys enrere, quan Pep Samitier es va convertir en l'únic entrenador català que aixecava una copa de primera magnitud, la lliga. Des d'aleshores, sense comptar Rexach ni els que també podrien veure Cruyff com un preparador nostrat, el Barça ha coronat en aquest més de mig segle deu tècnics dels Països Catalans, dels quals el que es va lluir més va ser Quimet Rifé amb la Recopa de Basilea, tot i que després la seva caiguda va ser de cataracta gegant. La majoria, també com Rexach, es van trobar davant de la pissarra com a mesura d'auxili.

La visió col·lectiva cap al tècnic de la casa deriva més aviat entre la fe patriòtica i un pèl de condescendència. Sempre existeix un cert recel contra l'entrenador que ha passat la seva vida al Barça i entra final-

ment en acció en el primer equip, més que res perquè el barcelonisme és crític, i ho és especialment contra els seus propis fills, ja siguin jugadors o entrenadors. Així, no és d'estranyar que al principi el titular sigui «Per fi un home que sent els colors» i acabi defallint en un «però, a qui ha entrenat aquest home?»

César i Sasot. Quan corria el rumor que César Rodríguez entrenaria el Barça la temporada 63/64, el *Pelucas* va decla-

rar: «Al Barcelona hi aniria fins i tot de conserge». No era català, sinó lleonès, però era barcelonista de soca-rel. Es va posar l'afició a la butxaca i semblava que Llaudet havia trobat el tècnic ideal, però un 1-2 contra el Madrid a casa va suposar la pèrdua de la lliga. La temporada següent va seguir, amb divisions a la graderia, i va ser destituït després d'un 5-1 al camp del Llevant. Vicenç Sasot, fins aleshores segon entrenador, el va reemplaçar. Els catalans tampoc no tenen sort:

Sasot va ser eliminat d'Europa contra l'Estrasburg pel llançament de moneda per desempatar.

Artigas i Seguer. La 67/68, Llaudet se'n va anar de safari a l'Àfrica com a *Mogambo* i va deixar buit el tron. Era una època de transició com la present. El consensuador De Carreras va pensar en Salvador Artigas, un home petit, de cabell enfarinat, exaviador de la República. El Barça semblava que reneixia, guanyant la final de

copa de les ampolles al Bernabeu. La 68/69 no es va guanyar res i Artigas va resistir fins a la cinquena jornada de la 69/70. Més mala sort: aquella temporada va morir l'acamat Benítez d'una suposada intoxicació, i De Felipe va esmicolar el genoll de Bustillo, la gran promesa blaugrana. Josep Seguer va passar a conduir l'equip, sense sort.

Rifé. És el que ha estat més a prop de la glòria, i de fet la va abastar a Basilea, però una part de la junta considerava que l'entrenador —exlateral dret de tota la vida, un jugador honorat i sincer que es va consagrar amb un marcatge a Overath en unes semifinals de la Recopa contra el Colònia, el 1968— havia tingut poc a veure en l'èxit. Va durar onze mesos. Aquell Barça de pantalons acampats generava moltes portades caòtiques: el fracàs estrepitós de Roberto Dinamita, l'accident amb un Mini de la dona de Krankl, Inge. Als catalans sense sempre els ha plogut sofre al damunt.

Ni Kubala ho va aconseguir

L'exquisidista de Kubala va fer construir l'estadi on es pretenia que algun dia es convertiria en un primer Johan Cruyff. Un entrenador de la mateixa grandesa amb què ho va ser com a jugador, però la banqueta sempre li va caure a sobre. Kubala va entrenar el Barça per primer cop la campanya 61/62, amb 34 anys, en una nova mesura d'urgència per cobrir la dimissió de Lluís Miró, un altre dels catalans caiguts. El Barça va acabar subcampion i l'afició estava convençuda que tenia equip per anys, però la temporada següent Kubala va durar fins a Reis,

fulminat per Llaudet. L'eslovac, ressentit, se'n va anar i va protagonitzar una altra portada històrica: se'n anava de jugador a l'Espanyol! Va passar de mite a traïdor, però el temps, concretament 17 anys, ho va curar tot.

Kubala, després d'11 temporades com a seleccionador espanyol, va tornar el 1980 en el tercer projecte de Núñez. Aquest cop, la patacada va ser pitjor, especialment traumàtica. Aquella nit contra el Colònia va acabar amb un 0-4 al Camp Nou que va acabar amb el terreny de joc sembrat de coixins i cadires.